

Sygn. akt: I C 280/22 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2023 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Sylwia Piasecka
Protokolant:	p.o. protokolanta sądowego Ilona Szczepańska

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2023 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa M. G.

przeciwko (...) S. A. z siedzibą w W.

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda M. G. na rzecz pozwanego (...) S. A. z siedzibą w W. kwotę 917,00 zł (słownie: dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie do dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 280/22

UZASADNIENIE

Powód – M. G., prowadzący działalność gospodarczą pod firma P.H.U. M. G., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata wniósł pozew przeciwko pozwanemu (...) S.A. z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 1.547,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 listopada 2020 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 14 września 2020 roku doszło do zdarzenia, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód P. (...) o nr rej. (...), należący do poszkodowanego K. G.. Sprawca szkody objęty był ochroną ubezpieczeniową OC u strony pozwanej, stąd poszkodowany dokonał zgłoszenia szkody bezpośrednio u niej.

Poszkodowany wynajął pojazd zastępczy u strony powodowej.

W wyniku umowy cesji strona powodowa nabyła wierzytelność przysługującą zbywcy wobec strony pozwanej w związku z przedmiotową szkodą komunikacyjną. Strona pozwana została poinformowana o dokonanych cesjach wierzytelności i nie zgłaszała żadnych zastrzeżeń w tym zakresie. Wobec powyższego brak jest sporu między stronami co do faktu dokonania skutecznego przeniesienia na stronę powodową wierzytelności objętej pozwem. Tym samym strona powodowa stała się legitymowaną czynnie do występowania z niniejszym powództwem. Zgodnie bowiem z

treścią art. 509 § 2 k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa. Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2006 roku, sygn. akt IV CSK 232/06).

Powód zaznaczył, że poszkodowany wynajmował pojazd zastępczy przez okres 17 dni. Strona powodowa przyjęła stawkę rynkową 250,00 zł netto za dobę najmu pojazdu zastępczego. W związku z tym za usługę najmu pojazdu zastępczego strona powodowa wystawiła poszkodowanemu fakturę VAT na kwotę 4.250,00 zł netto.

Powód podkreślił, że samochód zastępczy był poszkodowanemu potrzebny do prowadzenia działalności gospodarczej. Poszkodowany nie dysponował innym pojazdem, z którego mógłby osobiście korzystać, na co dzień, po kolizji drogowej. Wskazał, że poszkodowany był uprawniony do odliczenia podatku VAT na pojeździe, dlatego też odszkodowanie winno być wypłacone w kwocie netto, co nie było kwestionowane przez pozwaną.

Strona powodowa podniosła, że zgłosiła swoje rozliczenie stronie pozwanej. Jednakże w toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła stronie powodowej kwotę w wysokości 2.703,00 zł netto tytułem najmu pojazdu zastępczego uznając za uzasadniony cały 17 - dniowy okres najmu, weryfikując jednak stawkę powoda do kwoty 159,00 zł netto doba.

W związku z tym strona powodowa wystosowała przedsądowe wezwanie do zapłaty z wnioskiem o wypłatę odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Wskutek wystosowania wezwania do zapłaty, strona powodowa podjęła próbę ugodowego zakończenia sporu. Pozwana podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie, odmawiając zaspokojenia dalszych roszczeń powoda.

Zatem stronie pozwanej pozostała do zapłaty niedopłata do faktury VAT w wysokości 1.547,00 zł netto albowiem sporna pozostała stawka dzienna najmu pojazdu zastępczego.

Powód zaznaczył, że odpowiedzialność pozwanej stanowi okoliczność bezsporną w przedmiotowej sprawie i nie była kwestionowana przez pozwaną na żadnym etapie postępowania likwidacyjnego. Wobec powyższego spór sprowadza się do żądania zwrotu pełnej kwoty kosztów najmu pojazdu zastępczego. Szkada w pojeździe poszkodowanego podlegała likwidacji w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, co oznacza, że strona pozwana jako ubezpieczyciel zobowiązana jest do pokrycia wszystkich kosztów związanych z przywróceniem pojazdu do stanu poprzedniego, a więc również kosztów, które poniósł poszkodowany w związku z wynajęciem samochodu zastępczego na czas naprawy. Z powyżej przedstawionych okoliczności wynika, że zgodnie z zawartą umową odpowiedzialności cywilnej wynika, że ubezpieczyciel gwarantuje naprawienie szkody. W myśl natomiast art. 822 k.c., w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.), a wysokość odszkodowania powinna być określona według reguł określonych w art. 363 k.c.

Poszkodowany dokonał wynajęcia pojazdu zastępczego u wybranego przez siebie podmiotu, a stronie pozwanej została przedstawiona faktura VAT określająca koszt wynajmu pojazdu zastępczego. Wysokość odszkodowania świadczonego z tytułu ubezpieczenia OC jest zakreślona granicami odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody. Do rozstrzygnięcia o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł Kodeksu Cywilnego. Odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. W doktrynie i orzecznictwie sądów nie budzi wątpliwości, że koszty i wydatki poniesione w związku ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę mogą być uznane za jedną z postaci szkody rzeczywistej. Podkreśla się, że pojęcie szkody obejmuje w szczególności wydatki poniesione w następstwie zdarzenia wywołującego szkodę. Objęcie pojęciem szkody

kosztów i wydatków poniesionych w następstwie zdarzenia wywołanego szkodą wynika z kompensacyjnego charakteru odszkodowania.

Powód zaznaczył, że zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi szkodę majątkową. Niemożność korzystania z pojazdu jest normalnym następstwem w rozumieniu art. 361§1 k.c. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2004 roku, sygn. akt IV CK 672/03).

Uzasadniając wysokość stawki dziennej kwoty wynajmu samochodu zastępczego powód wskazał na treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku, w sprawie o sygn. akt III CZP 32/03. Wprawdzie powyższa uchwała została wydana na tle stanu faktycznego dotyczącego określenia wysokości odszkodowania należnego poszkodowanemu od ubezpieczyciela w związku z naprawieniem pojazdu przez wybrany przez niego warsztat naprawczy, jednakże w przekonaniu strony powodowej, tezy w niej zawarte można zastosować w drodze analogii w przypadku ustalenia odszkodowania w związku z wynajęciem pojazdu zastępczego na czas naprawy uszkodzonego pojazdu. Zgodnie z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody (art. 361 § 2 k.c.), powód może domagać się od strony pozwanej jako podmiotu odpowiedzialnego odszkodowania obejmującego koszty, jeżeli zostały poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego. Nie budzi przy tym wątpliwości, że koszt wynajęcia pojazdu zastępczego jest kosztem „niezbędnym” poniesionym w następstwie zdarzenia wywołującego szkodę. Kosztami „ekonomicznie uzasadnionymi” są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego podmiot trudniący się wynajmem samochodów na rynku. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług na rynku. W tym miejscu powód podkreślił, że w świetle omawianej uchwały Sądu Najwyższego, poszkodowany wybierając podmiot, od którego najmie samochód zastępczy nie ma obowiązku poszukiwać wynajmującego oferującego najniższe ceny. Jeżeli więc nie kwestionuje się uprawnienia doboru przez poszkodowanego podmiotu, w którym dokonano wynajęcia samochodu na czas naprawy, miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane właśnie przez ten podmiot. Przyjęcie cen przeciętnych (niezależnie od samej metody ich wyliczenia, która może być zróżnicowana) dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, nie kompensowałoby w konsekwencji poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte w firmie wybranej przez poszkodowanego były wyższe niż ustalone w określony sposób ceny przeciętne. Jak jednocześnie podkreślił SN w rzeczonyj uchwale, standardowo opracowane informacje dotyczące ustalenia wysokości kosztów, nie mają żadnego znaczenia w sferze określenia kryteriów wysokości należnego odszkodowania ubezpieczeniowego. Co najwyżej mogą tylko informować poszkodowanego o stosowanych na rynku lokalnym cenach.

Dlatego też, mając na względzie powyższe okoliczności, należy stwierdzić że strona pozwana jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej obowiązany jest w całości zapłacić sumę pieniężną odpowiadającą wysokości poniesionej przez poszkodowanego (nabywcę wierzycielności) szkody tj. szkody rzeczywistej. Oznacza to obowiązek wypłaty odszkodowania, według rzeczywiście doznanego uszczerbku w majątku poszkodowanej. Skoro więc koszty najęcia samochodu zastępczego wyniosły więcej niż ubezpieczyciel przewiduje za usługi tego typu, ubezpieczyciel i tak ma obowiązek je pokryć w całości, ponieważ taką cenę zastosował podmiot działający na rynku lokalnym i taką właśnie cenę faktycznie poniosła poszkodowana.

Zatem dochodzona niniejszym pozwem kwota stanowi różnicę pomiędzy wartością wynikającą z faktur vat wystawionych tytułem najmu pojazdu zastępczego na rzecz poszkodowanej, a kwotą wypłaconą w tym przedmiocie przez stronę pozwaną.

Powód za datę wymagalności roszczenia uznał dzień następujący po wydaniu pierwszej decyzji w sprawie tj. 14 listopada 2020 roku, w którym to dniu pozwana, dysponowała już wszelkimi informacjami niezbędnymi do zajęcia merytorycznego stanowiska w sprawie.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu przyznał, że udzielał ochrony ubezpieczeniowej sprawcy szkody z dnia 14 września 2020 roku, przeprowadził postępowanie likwidacyjne na skutek zgłoszenia szkody w pojeździe poszkodowanego w związku z tym zdarzeniem, w wyniku którego przyznał i wypłacił na rzecz poszkodowanego odszkodowanie tytułem najmu pojazdu zastępczego uznając 17 - dni najmu po stawce 159,00 złotych netto za dobę. Pozwany nie kwestionował również waloru rynkowości stawki za najem pojazdu zastępczego marki P. (...) w kwocie 250,00 zł netto za dobę. Pozwany zanegował natomiast roszczenia zgłaszane przez powoda w niniejszym postępowaniu co do wysokości, a także w zakresie zasadności najmu pojazdu zastępczego po roszczonej przez powoda stawce mając na uwadze naruszenia przez poszkodowanego obowiązku minimalizacji szkody oraz obowiązku współpracy z ubezpieczycielem celem zmniejszenia zakresu szkody. Pozwany zarzucił powodowi nieuzasadniony brak skorzystania z pojazdu zastępczego u pozwanego pomimo przedstawionej propozycji najmu i podmiany pojazdów, jak również stawkę najmu w wysokości 250,00 zł netto za dobę.

Pozwany wskazał, że najem pojazdu zastępczego odbywał się w okresie 17 dni począwszy od dnia 14 września 2020 roku. Ponadto, jak wynika z dokumentów dołączonych do pozwu, pierwszego dnia najmu tj. 14 września 2020 roku poszkodowanemu udostępniono pojazd marki S. (...) po stawce 140,00 złotych netto za dobę, następnie w okresie od dnia 15 września 2020 roku do dnia 26 września 2020 roku poszkodowanemu udostępniono pojazd marki F. (...), przy czym z umowy najmu nie wynika stawka za najem, a w okresie od 26 września 2020 roku do dnia 30 września 2020 roku poszkodowanemu udostępniono pojazd marki P. (...) po stawce w wysokości 250,00 złotych netto za dobę.

Pozwany zaznaczył, że w toku postępowania likwidacyjnego uznał za zasadny cały 17 - dniowy okres najmu, weryfikując przy tym dobową stawkę najmu pojazdu zastępczego do kwoty 159,00 zł netto za dobę - zgodnie z przekazaną do wiadomości powoda propozycją najmu za pośrednictwem ubezpieczyciela.

Pozwany wskazał nadto, że zgłoszenie przedmiotowej szkody nastąpiło w formie telefonicznej w dniu szkody przez pracownika powoda. Podczas telefonicznego zgłoszenia szkody przedstawiciel pozwanego poinformował rozmówcę o możliwości bezpłatnego najmu pojazdu zastępczego za pośrednictwem ubezpieczyciela, przy nieodpłatnym podstawieniu i odbiorze auta, bez dodatkowych kosztów oraz o tym, że pozwany zapewnia wszystkie klasy pojazdów oraz o stawkach do wysokości których pozwany refunduje koszty najmu w przypadku wypożyczalni z rynku oraz dlaczego w taki sposób. Ponadto niezwłocznie po rozmowie, na wskazany w zgłoszeniu adres e-mail do kontaktu, została wysłana informacja o powyższych warunkach najmu pojazdu zastępczego u pozwanego. Jednocześnie przedstawiciel pozwanego poinformował o akceptowalnych przez ubezpieczyciela stawkach do wysokości których refunduje koszty najmu oraz dlaczego w taki sposób. Z treści korespondencji osoba reprezentująca poszkodowanego otrzymała propozycję wynajęcia pojazdu zastępczego w sieci współpracującej z pozwaną. W w/w ofercie pozwany przedstawił ramowe warunki i cennik informując wyraźnie, iż jedyną aktywnością jaką musi podjąć poszkodowany jest zainicjowanie kontaktu do pozwanego. Co więcej, jak został poinformowany, poszkodowany nie ponosił żadnych dodatkowych kosztów za najem.

Pozwany zaznaczył także, że poszkodowany otrzymał wszelkie niezbędne informacje w zakresie warunków najmu. Analiza stawek dobowych za najem oraz całkowicie bezkosztowy dla poszkodowanego charakter i zakres umowy przesądzają, w ocenie pozwanego, o korzystniejszym charakterze oferty pozwanego. Pozwany zauważył, na marginesie, że trudno uznać aby zakład ubezpieczeń miał zamiar przedstawić poszkodowanemu ofertę niekorzystną, np. wynajem pojazdu niższej klasy. Przy obecnej praktyce orzeczniczej wiadome jest, że w interesie ubezpieczyciela jest by poszkodowany skorzystał finalnie z jego propozycji najmu.

Pozwany podniósł, że po zgłoszeniu szkody podjął inicjatywę w zakresie wskazania sposobu wynajęcia pojazdu zastępczego. Znamienne jest również, że wystarczająca przy tym jest sama informacja ze strony ubezpieczyciela, nawet nie spełniająca wymogów oferty. Przekazaną informację należy rozpatrywać bowiem w kategorii minimalizacji szkody a nie o kwestie zawarcia umowy. Pozwany wskazał również, że powód nie przedstawił żadnych argumentów mogących wskazywać, iż najem zaoferowany przez pozwanego nie byłby w stanie zapewnić ochrony uzasadnionych interesów poszkodowanego a poszkodowany po dniu zgłoszenia szkody nie mógł dokonać podmiany pojazdów. Ponadto zauważył, że e-mail pełnomocnika poszkodowanego z dnia 9 lutego 2022 roku, wysłany do pozwanego już

po wynajmie pojazdu zastępczego rzekomo zainteresowanego zleceniem wynajmu pojazdu zastępczego u pozwanego, stanowił jedynie próbę stworzenia pozorów zainteresowania ofertą pozwanego.

Pozwany podkreślił, że szczegóły usługi najmu pojazdu zastępczego, świadczonej przez pozwanego są przekazywane po zleceniu przez pozwanego kontaktu wypożyczalni współpracującej z osobą zainteresowaną, co następuje dopiero po wyraźnym wskazaniu chęci skorzystania z usługi. Po wystawieniu zlecenia, wypożyczalnia współpracująca, kontaktuje się telefonicznie z osobą zainteresowaną i przedstawia szczegóły usługi, które w głównej mierze dotyczą daty rozpoczęcia świadczenia usługi, miejsca podstawienia pojazdu zastępczego, preferencji poszkodowanego co do pojazdu zastępczego, w obrębie segmentu, do którego przynależy pojazd uszkodzony. Przy czym wyrażenie woli skorzystania z usług wypożyczalni współpracującej z pozwanym i wystawienie zlecenia na kontakt wypożyczalni współpracującej z zainteresowanym nie jest w żaden sposób wiążący dla poszkodowanego i po przeanalizowaniu przedstawionych mu warunków, ma prawo rezygnacji z usługi. Ponadto odrzucenie oferty ubezpieczyciela/podmiany pojazdów, musi być wykazane szczególnymi racjami. Nie polega to na tym, że strona powodowa, która była wynajmującym, już po zakończeniu najmu i zawarciu umowy cesji wierzytelności, doszukuje się niekorzystnych zapisów w umowie czy regulaminie wypożyczalni, współpracującej z pozwanym, ale by racjonalnie wyjaśniono, dlaczego poszkodowany nie skorzystał z oferty ubezpieczyciela, która była ofertą tańszą. Natomiast powód nie wyjaśnił, dlaczego poszkodowany nie skorzystał z oferty ubezpieczyciela i nie był w stanie wskazać konkretnych przyczyn, które zdecydowały o jej odrzuceniu i skorzystaniu z oferty powoda.

Zatem takie zachowanie oraz postawa poszkodowanego nie mogą zostać uznane za uzasadnione i usprawiedliwiające najem pojazdu zastępczego po stawkach wyższych niż akceptowane przez pozwanego, w sytuacji, gdy pozwany deklaruje gotowość organizacji pojazdu zastępczego poszkodowanemu w ramach likwidacji szkody i pokrywa koszt takiego najmu a poszkodowany pozostaje całkowicie bierny na jego propozycje najmu. Ponadto powód jako profesjonalny przedsiębiorca z zakresu wynajmu pojazdów zastępczych winien wyjaśnić poszkodowanemu wszystkie wątpliwe kwestie oraz poinformować go o procedurze refundacji kosztów najmu przez ubezpieczyciela, możliwości podmiany pojazdów i wszystkich związanych z tym kwestii o których niewątpliwie wiedział na podstawie doświadczenia zawodowego. Skutki ewentualnego nie poinformowania poszkodowanego o propozycji najmu ubezpieczyciela muszą więc obciążać poszkodowanego i powoda, albowiem to poszkodowany powierzył powodowi i podmiotowi zgłaszającemu szkodę wykonanie czynności związanych z likwidacją szkody i to on ponosi skutki takiego zachowania. Nie do zaakceptowania byłoby przyjęcie, że zorganizowanie działalności przedsiębiorstwa powoda w określony sposób prowadzić może do unicestwienia zasady minimalizacji szkody wynikającej z powszechnie obowiązującego prawa. Tym bardziej, że powód wielokrotnie uczestniczy w likwidacji podobnych szkód i ma pełną świadomość procedury organizacji pojazdów zastępczych za pośrednictwem ubezpieczyciela i realności jego propozycji najmu. Dowodem tego jest argumentacja powoda, że w innych sprawach pozwany uznawał inne i wyższe stawki za najem.

Pozwany zwrócił również uwagę na fakt, że to na powodzie spoczywał ciężar dowodu w zakresie wykazania, że istniały powody do skorzystania z jego oferty w miejsce propozycji ubezpieczyciela.

Pismem procesowym z dnia 14 lipca 2022 roku powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 września 2020 roku doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód P. (...) o numerze rejestracyjnym (...), objęty umową leasingu. Osobą użytkującą auto był poszkodowany - K. G..

W związku ze szkodą poszkodowany nie mógł poruszać się pojazdem i dlatego skontaktował się z powodem, który zabrał auto na lawecie podstawiając jednocześnie poszkodowanemu auto zastępcze. Było to auto osobowe marki S. (...), mimo że podczas rozmowy telefonicznej z powodem, poszkodowany deklarował chęć najmu auta dostawczego z uwagi na prowadzoną działalność gospodarczą. Poszkodowany korzystał z samochodu osobowego marki S. (...) przez

kilka dni, a następnie odprowadził pojazd do powoda i w jego miejsce otrzymał do dyspozycji samochód dostawczy marki P. (...).

W dacie zdarzenia poszkodowany – K. G. podpisał umowę najmu samochodu osobowego marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Udostępnienie auta zastępczego nastąpiło odpłatnie według stawki 140,00 złotych za każdą rozpoczętą dobę wynajmu. Następnie w dniu 26 września 2020 roku poszkodowany K. G. zawarł kolejną umowę najmu samochodu marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Udostępnienie auta zastępczego nastąpiło odpłatnie według stawki 250,00 złotych za każdą rozpoczętą dobę najmu.

Poszkodowany – K. G. korzystał z auta zastępczego nr (...)01 przez okres 17 dni. Stawka dobową wynosiła kwotę 250,00 złotych.

W dniu 29 października 2020 roku powód wystawił fakturę za wynajem pojazdu zastępczego nr (...)01 na kwotę 5.227,50 złotych brutto, 4.250,00 złotych netto.

Wartość podatku VAT 23% miała zostać uiszczona przez firmę (...), zaś kwota netto FV przez TU A..

dowód: zeznania świadka K. G. 00:02:46 – 00:07:31 k. 163, dowód z innych wniosków dowodowych: kserokopia umowy najmu z dnia 14 września 2020 roku k. 21, kserokopia umowa najmu z dnia 26 września 2020 roku k. 22, wydruk faktury nr (...) k. 23.

W dacie zdarzenia komunikacyjnego sprawca zdarzenia objęty był ochroną ubezpieczenia OC w (...) S.A. z siedzibą w W..

W dniu 15 października 2020 roku grupa (...) stała się właścicielem, między innymi, (...) SA.

bezsporne, fakt znany z urzędu.

Poszkodowany – K. G. upoważnił powoda do wypłaty odszkodowania i w dniu 30 kwietnia 2021 roku zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności. Na jej podstawie cedent – K. G. oświadczył, iż posiada wierzytelność wobec A. z tytułu szkody powstałej w pojeździe marki P. o numerze rejestracyjnym (...), której elementem było wynagrodzenie za wynajem auta zastępczego po weryfikacji w wysokości 1.547,00 złotych.

dowód z innych wniosków dowodowych: kserokopia upoważnienia do wypłaty odszkodowania k. 26, umowa przelewu wierzytelności z dnia 30 kwietnia 2021 roku k. 27.

W dniu 14 września 2020 roku powód telefonicznie, w imieniu poszkodowanego, przez swojego pracownika G. R., zgłosił szkodę do ubezpieczyciela sprawcy. Podczas zgłoszenia uzyskał informację od konsultanta, że szkoda powinna być zgłoszona na formularzu. Pracownik powoda oświadczył, że nie posiada dostępu do internetu, a szkoda musi być zgłoszona, ponieważ udostępniono poszkodowanemu pojazd zastępczy. Konsultant poinformował pracownika powoda, że firma (...) może zorganizować nieodpłatny najem pojazdu zastępczego bez kosztów podstawienia i odbioru, bez kaucji za niezbędny czas wykonania naprawy uszkodzonego pojazdu, z możliwością podstawienia auta do wyznaczonego miejsca bez kosztów dodatkowych, jak również zapewnia dostępność wszystkich klas pojazdów. Natomiast skorzystanie z pojazdu zastępczego z firmy, która nie współpracuje z firmą (...), wiąże się z ryzykiem weryfikacji stawki i okresu wykorzystania auta pod kątem minimalizacji rozmiarów szkody - maksymalnie do kwoty 159,00 złotych netto w przypadku samochodu z tego samego segmentu, czyli segmentu dostawczy, jak również, że w przypadku gdy stawka za najem auta będzie wyższa, to tą różnicę pokrywa poszkodowany we własnym zakresie.

Po zgłoszeniu szkody, tego samego dnia, pozwany wysłał do powoda pismo drogą elektroniczną, w którym ponownie poinformował o możliwości skorzystania z bezpłatnego najmu pojazdu zastępczego oferowanego przez A. oraz podał numery kontaktowe z firmami współpracującymi z pozwanym.

Po zgłoszeniu szkody, powód nie poinformował poszkodowanego K. G. o wysokości stawki dobowej najmu pojazdu zastępczego wskazanej przez pozwanego w trakcie zgłaszania szkody, jak również, że w przypadku gdy stawka za najem auta będzie wyższa, to tą różnicę pokrywa poszkodowany we własnym zakresie. Poszkodowany K. G. nie był również informowany o przebiegu postępowania likwidacyjnego.

dowód: nagranie CD – zgłoszenie szkody 4:20 – 3:06 k. 63, płyta CD – akta szkody (k. 216 – 217) k. 63, zeznania świadka K. G. 00:07:31 k. 163v.

W dniu 13 listopada 2020 roku (...) S.A. poinformował powoda, że w związku ze szkodą nr (...)01 z dnia 14 września 2020 roku przyznane zostało odszkodowanie z tytułu ubezpieczenia OC w wysokości 3.213,00 złotych netto. Suma ta obejmowała kwotę 2.703,00 złotych tytułem kosztów związanych z najmem pojazdu zastępczego oraz kwotę 510,00 złotych tytułem kosztów parkowania.

Od powyższej decyzji powód złożył reklamację. Ubezpieczyciel podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko wskazując, że uznał za zasadne wypłatę kwoty 2.703,00 złotych, wynikającą z weryfikacji stawki do kwoty 159,00 złotych netto za dobę najmu, przy jednoczesnym przyjęciu 17 dni najmu.

Powód wystosował do pozwanego przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 1.547,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczoną od dnia następującego po dniu wydania decyzji płatniczej tytułem niedopłaty do najmu pojazdu zastępczego.

Pozwany ponownie podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko.

dowód z innych wniosków dowodowych: kserokopia decyzji o wypłacie z dnia 13 listopada 2020 roku k. 28 – 29, pismo z dnia 18 marca 2021 roku k. 30 – 31, kserokopia przedsądowego wezwania do zapłaty z dnia 7 maja 2021 roku k. 32 - 33, kserokopia pisma z dnia 11 maja 2021 roku k. 34 – 35.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Kwestia odpowiedzialności pozwanego za skutki zdarzenia w dniu 14 września 2020 roku, jak również legitymacji czynnej, nie była sporna. Powód uzasadnił swoją legitymację wobec pozwanego ubezpieczyciela tym, że nabył wierzytelność o wypłatę odszkodowania, z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego, od poszkodowanego, na podstawie umowy cesji (art. 509 k.c.). Poza sporem było również, że dotychczas pozwany przyznał i wypłacił kwotę 2.703,00 złotych tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, nie kwestionując przy tym czasu najmu auta zastępczego, a jedynie wysokość stawki dobowej najmu.

Zatem należność dochodzona pozwem obejmowała różnicę między kosztami wynajmu samochodu zastępczego, naliczonymi przez powoda a wysokością odszkodowania, wypłaconego przez pozwanego ubezpieczyciela.

Zgodnie z treścią art. 822 k.c. zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za te szkody ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem, które Sąd w niniejszym składzie w pełni podziela, dla ustalenia pojęcia szkody ubezpieczeniowej należy sięgać do odpowiednich regulacji zawartych w kodeksie cywilnym, albowiem nie ma różnicy w pojęciu szkody w rozumieniu przepisów prawa cywilnego i prawa ubezpieczeniowego. W obu przypadkach chodzi bowiem o utratę lub zmniejszenie aktywów bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej (por. uchwała z dnia 18 marca 1994r. w sprawie III CZP 25/94 i z dnia 15 listopada 2001r. w sprawie III CZP 68/01).

Pojęcie szkody rozumianej jako uszczerbek majątkowy może mieć dwojaką postać – szkody rzeczywistej oraz utraty korzyści. W doktrynie i orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że koszty i wydatki poniesione w związku ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę wchodzi w skład takiej szkody. Podkreślenia przy tym wymaga fakt, iż pojęcie szkody

ubezpieczeniowej, gdy podstawą odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń jest umowa odpowiedzialności cywilnej, jest tożsamy z pojęciem szkody zawartym w art. 361 k.c. Przepis ten stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (§ 1). W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (§ 2). Zgodnie zaś z treścią art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody winno nastąpić - według wyboru poszkodowanego - bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Istotnym jest, że przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z treści art. 363 § 1 k.c. jedynie w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji. W istocie jednak naprawienie szkody przez ubezpieczyciela polega na zapłaceniu kwoty pieniężnej koniecznej do przywrócenia samochodu do stanu poprzedniego. Pod względem ekonomicznym (wartości świadczenia) występuje w takiej sytuacji ekwiwalentność obu postaci świadczeń odszkodowawczych przewidzianych w art. 363 § 1 k.c. Można zatem przyjąć, że poszkodowanemu przysługuje roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego także wobec ubezpieczyciela, ale ze względu na charakter świadczenia ubezpieczeniowego roszczenie to przybiera postać żądania restytucji pieniężnej umożliwiającej definitywne przywrócenie stanu poprzedniego.

Na gruncie prawa cywilnego reprezentatywne jest stanowisko w przedmiocie ustalania szkody zgodnie z zasadą, że szkodę stanowi różnica między stanem majątku poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia sprawczego, a stanem, który by istniał bez tego zdarzenia. Zasadę tę zastosować należy również na gruncie roszczeń związanych z najmem pojazdu zastępczego. Zagadnienie to było przedmiotem uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie III CZP 5/11, którą Sąd w niniejszym składzie w pełni podziela. Sąd Najwyższy wskazał, że dochodzenie odszkodowania w zakresie tej szkody możliwe jest w sytuacji, w której doszło już do poniesienia przez poszkodowanego wydatków na uzyskanie pojazdu zastępczego w okresie remontu uszkodzonego pojazdu albo przez okres niezbędny do nabycia nowego pojazdu. Sąd Najwyższy wskazał nadto, że są to wydatki poniesione w następstwie zdarzenia szkodzącego, które nie powstałyby bez tego zdarzenia, prowadzące do powypadkowego zmniejszenia majątku poszkodowanego, czyli straty (art. 361 § 2 k.c.).

Co do zasady nie budzi wątpliwości możliwość refundacji wydatków za najem pojazdu zastępczego poniesionych zarówno przez podmiot prowadzący działalność gospodarczą jak i przez osobę fizyczną nieprowadzącą takiej działalności. Zaznaczyć jednak należy – jak wskazał Sąd Najwyższy - w powołanej uchwale z dnia 17 listopada 2011 roku - że zwrotowi mogą podlegać tylko wydatki rzeczywiście poniesione na taki najem - strata majątkowa z tego tytułu powstaje dopiero z chwilą poniesienia kosztów najmu pojazdu zastępczego. Nie oznacza to jednak, że wszystkie tak poniesione koszty podlegają zwrotowi. Jak wskazał bowiem Sąd Najwyższy - nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane, istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2, art. 362 i 826 § 1 k.c.). Zatem na dłużniku ciąży obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika.

Zgodnie bowiem z przyjętą i ugruntowaną linią orzecznictwa za szkodę można uznać tylko koszty niezbędne, rzeczywiście poniesione przez poszkodowanego, którego obciąża ciężar dowodu wysokości szkody (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2004 roku w sprawie IV CK 672/O3). I chociaż rozstrzygnięcie to dotyczy podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, niewątpliwie zasada ta odnosi się również do sytuacji, gdy szkoda z tego tytułu dochodzona jest bez związku z prowadzeniem działalności gospodarczej (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku).

W ocenie Sądu, powód w toku niniejszego procesu nie wykazał aby wydatki z tytułu najmu pojazdu zastępczego w wysokości ustalonej przez powoda były ekonomicznie uzasadnione. Tym bardziej, że pozwany nie kwestionował

zasady przyznania odszkodowania z tytułu najmu samochodu zastępczego i w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił już z tego tytułu świadczenie, nie kwestionując czasu trwania najmu, a jedynie wysokość stawki.

Powód celem wykazania wysokości dochodzonego roszczenia, powoływał się w toku niniejszego procesu, na wystawioną fakturę w zakresie wysokości szkody wskazując, że należność taką faktycznie poniósł poszkodowany i w związku z tym pozwany winien zwrócić ją w całości jako rzeczywiście poniesione koszty. Natomiast pozwany powoływał się na zasady ograniczenia i minimalizacji tych ciężarów jedynie do celowych i ekonomicznie uzasadnionych.

W ocenie Sądu należy zgodzić się ze stanowiskiem pozwanego w zakresie ograniczeń refundacji szkody związanej z najmem pojazdu zastępczego do kosztów celowych i ekonomicznie uzasadnionych. Za takim stanowiskiem przemawia uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku, III CZP 20/17, którą Sąd w niniejszy składzie również w pełni podziela. Odwołując się do tezy i uzasadniania uchwały z dnia 17 listopada 2011 roku Sąd Najwyższy zauważył, że od początku wskazywano na potrzebę utrzymania ochrony interesów poszkodowanego w rozsądnych granicach. Jak wskazywał bowiem Sąd Najwyższy „nie mogą być uznane za celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki, które nie są konieczne do wyeliminowania negatywnego następstwa majątkowego w postaci utraty możliwości korzystania z uszkodzonego (zniszczonego) pojazdu, gdyż następstwo to może być wyeliminowane - bez uszczerbku dla godnych ochrony interesów poszkodowanego - w inny, mniej uciążliwy dla dłużnika sposób. Jeżeli zatem ubezpieczyciel proponuje poszkodowanemu - we współpracy z przedsiębiorcą trudniącym się wynajmem pojazdów - skorzystanie z pojazdu zastępczego równorzędnego pod istotnymi względami pojazdowi uszkodzonemu albo zniszczonemu (zwłaszcza co do klasy i stanu pojazdu), zapewniając pełne pokrycie kosztów jego udostępnienia, a mimo to poszkodowany decyduje się na poniesienie wyższych kosztów najmu innego pojazdu, koszty te - w zakresie nadwyżki - będą podlegały indemnizacji tylko wtedy, **gdy wykaże szczególne racje, przemawiające za uznaniem ich za celowe i ekonomicznie uzasadnione**. W tym kontekście istotne znaczenie ma nie tylko równorzędność samego pojazdu, ale także dodatkowych warunków umowy, takich jak, np. czas i miejsce udostępnienia oraz zwrotu pojazdu zastępczego czy też obowiązek wpłaty kaucji. Jeżeli zaś istotne warunki wynajmu proponowanego przez ubezpieczyciela (we współpracy z przedsiębiorcą wynajmującym pojazdy) czynią zadość potrzebie ochrony uzasadnionych potrzeb poszkodowanego, nie ma podstaw, by obciążać osoby zobowiązane do naprawienia szkody wyższymi kosztami związanymi ze skorzystaniem przez poszkodowanego z droższej oferty. Odstępstwa od tej reguły nie uzasadniają również drobne niedogodności o charakterze niemajątkowym, które mogą wiązać się, np. z koniecznością nieznacznie dłuższego oczekiwania na podstawienie pojazdu zastępczego proponowanego przez ubezpieczyciela.”

Uchwałą ta zawiera również odniesienie do wywodzonych w niniejszej sprawie przez powoda argumentów dotyczących swobodnego decydowania przez pokrzywdzonego co do wyboru podmiotu świadczącego usługi w zakresie wynajmu pojazdów, a co za tym idzie – stosowanych przez ten podmiot stawek z wynajmem. Sąd Najwyższy wskazał mianowicie, że „z uwagi na ciężący na ubezpieczycielu obowiązek szczególnej, podwyższonej staranności nie można przypisać decydującego znaczenia czynnikowi w postaci szczególnego zaufania, jakie poszkodowany ma do kontrahenta, z którego usług chciałby skorzystać. Poniesienia wyższych kosztów nie uzasadnia również sama przez się prostota skorzystania z oferty najmu złożonej przez przedsiębiorcę prowadzącego warsztat naprawczy, w którym uszkodzony pojazd ma być naprawiany. Konieczność dodatkowego kontaktu z ubezpieczycielem - w praktyce zwykle telefonicznego - nie może być uznana za niedogodność, która uzasadnia poniesienie wyższych kosztów najmu. Co więcej, należy uznać, że w ramach ciężącego na poszkodowanym obowiązku minimalizacji szkody i współdziałania z dłużnikiem (ubezpieczycielem) mieści się obowiązek niezwłocznego zasięgnięcia informacji co do tego, czy ubezpieczyciel może zaproponować poszkodowanemu pojazd zastępczy równorzędny uszkodzonemu (zniszczonemu). Nie ma to nic wspólnego z koniecznością poszukiwania przez poszkodowanego najtańszej oferty rynkowej najmu, nie jest bowiem istotne to, czy propozycja ubezpieczyciela jest najtańsza, lecz to, że jest przez niego akceptowana. Należy też podkreślić, że proponowana wykładnia nie eliminuje ani nie ogranicza przysługującej poszkodowanemu swobody wyboru kontrahenta, od którego najmie pojazd. Sprawia jedynie, że względu na obowiązek zapobiegania zwiększeniu rozmiarów szkody, że zawierając umowę na mniej korzystnych warunkach od proponowanych przez ubezpieczyciela,

poszkodowany będzie zmuszony ponieść część związanych z tym kosztów. Przeciwno przedstawionemu stanowisku nie przemawia wystarczająco silnie przyjmowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że odpowiedzialnością ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej objęte są - jako "niezbędne i ekonomicznie uzasadnione" - koszty naprawy pojazdu ustalone według cen, którymi posługuje się swobodnie wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu, choćby odbiegały (były wyższe) od cen przeciętnych, jeżeli tylko odpowiadają cenom stosowanym przez usługodawców na lokalnym rynku (por. zwłaszcza uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, i postanowienie składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2006 r., III CZP 91/05, nie publ.). Należy także zwrócić uwagę, że w przypadku kosztów naprawy pojazdu służących bezpośrednio wyeliminowaniu już istniejącej szkody majątkowej interes poszkodowanego podlega intensywniejszej ochronie niż w przypadku wydatków na najem pojazdu zastępczego, które nie służą wyrównaniu szkody - utrata możliwości korzystania z rzeczy nie jest szkodą lecz jedynie wyeliminowaniu negatywnych następstw majątkowych doznanych przez poszkodowanego w wyniku uszkodzenia (zniszczenia) pojazdu (por. uchwała składu siedmiu sędziów z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11). W konsekwencji wymagania dotyczące pokrycia obu kategorii kosztów różnią się. O ile celowość i ekonomiczność wydatków służących bezpośrednio restytucji (naprawie pojazdu) jest kontrolowana co do zasady tylko w wąskich granicach określonych w art. 363 § 1 zd. 2 k.c., o tyle w przypadku kosztów służących wyeliminowaniu negatywnych następstw majątkowych - jest samoistną, podstawową przesłanką warunkującą zakwalifikowanie tych wydatków jako szkodę. Znaczenie tej różnicy uwidacznia się także w tym, że zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11) kompensacie podlegają jedynie rzeczywiście poniesione wydatki na najem pojazdu zastępczego, podczas gdy koszty naprawy pojazdu mogą być - zgodnie z utrwalonym orzecznictwem - dochodzone jeszcze przed ich poniesieniem.

Powyższa argumentacja, w pełni podzielana przez Sąd w niniejszym składzie, w sposób jednoznaczny wskazuje zatem na brak podstaw do uwzględnienia stanowiska powoda dotyczącego ustalania wysokości odszkodowania przy przyjęciu swobody w wyborze podmiotu wynajmującego oraz stosowanych przez niego stawek, czyli wypłaty odszkodowania w wysokości odpowiadającej pełnej kwocie należności ustalonej za najem pojazdu zastępczego od takiego podmiotu bez możliwości jej weryfikacji.

Z zebranego bowiem w sprawie materiału dowodowego w postaci rozmowy telefonicznej prowadzonej pomiędzy pracownikiem powoda – G. R., który w imieniu poszkodowanego zgłaszał szkodę, a konsultantem pozwanego oraz z korespondencji prowadzonej w formie elektronicznej, wynika iż pozwany poinformował powoda, że firma (...) może zorganizować nieodpłatny najem pojazdu zastępczego bez kosztów podstawienia i odbioru, bez kaucji za niezbędny czas wykonania naprawy uszkodzonego pojazdu, z możliwością podstawienia auta do wyznaczonego miejsca bez kosztów dodatkowych, jak również zapewnia dostępność wszystkich klas pojazdów. Ponadto zaznaczył, że w przypadku skorzystania z pojazdu zastępczego z firmy, która nie współpracuje z firmą (...), może pojawić się ryzyko weryfikacji stawki i okresu wykorzystania auta pod kątem minimalizacji rozmiarów szkody - maksymalnie do kwoty 159,00 złotych netto w przypadku samochodu z tego samego segmentu, czyli segmentu dostawczy, jak również, że w przypadku gdy stawka za najem auta będzie wyższa, to tą różnicę pokrywa poszkodowany we własnym zakresie.

Z powyższego wynika zatem, że poszkodowany – K. G. - w chwili zawierania umowy najmu z powodem miał możliwość skorzystania z pojazdu zastępczego według stawki dobowej wynoszącej 159,00 złotych. Jednakże, jak wynika z materiału dowodowego, poszkodowany nie skorzystał z tej możliwości albowiem nie został poinformowany przez powoda o wysokości stawki proponowanej przez pozwanego, jak również o ryzyku poniesienia we własnym zakresie kosztów związanych z różnicą pomiędzy stawkami dobowymi najmu pojazdu zastępczego u powoda i pozwanego. Zatem decyzja powoda co do kosztów związanych z najmem pojazdu zastępczego była autonomiczna i nie konsultowana z poszkodowanym, albowiem powód nie wykazał w toku niniejszego procesu, aby w trakcie postępowania likwidacyjnego, na jakimkolwiek etapie, zwracał się do pozwanego o przedstawienie oferty najmu pojazdu zastępczego w segmencie wskazywanym przez poszkodowanego czy to telefonicznie, skoro otrzymał informację o możliwości telefonicznego kontaktu z wypożyczalnią współpracującą z pozwanym, czy też drogą elektroniczną.

Wobec powyższego, skoro powód pomimo informacji uzyskanych od pozwanego nie podjął żadnych kroków mających na celu minimalizację szkody w zakresie wysokości stawki dobowej najmu pojazdu zastępczego, albowiem nie poinformował on poszkodowanego – K. G. o treści rozmowy z pozwanym, w szczególności w zakresie okoliczności związanych z najmem pojazdu zastępczego, to zdaniem Sądu, powód nie dopełnił swojego obowiązku. Natomiast brak przedstawienia powodowi umów czy też regulaminów, na które wskazuje powód, w ocenie Sądu, absolutnie nie może być okolicznością świadczącą o tym, że pozwany takim swoim zachowaniem uniemożliwił skorzystanie z auta zastępczego z firmy współpracującej z pozwanym i nie dopełnił obowiązku minimalizacji szkody, tym bardziej, że postępowanie powoda jednoznacznie wskazuje, iż nie był on zainteresowany aby poszkodowany wynajął pojazd z firmy współpracującej z pozwanym, skoro już sam zawarł z poszkodowanym umowę najmu i to na wyższą stawkę dobową.

Powód nie wykazał również, w toku niniejszego procesu, aby zaistniały jakiegokolwiek okoliczności, które uzasadniłyby skorzystanie przez poszkodowanego z pojazdu zastępczego udostępnianego właśnie przez powoda.

Podkreślenia wymaga również okoliczność, że powód w sprawie wywodził swoją legitymację procesową powołując się na umowę cesji zawartą z poszkodowanym. Legitymacja procesowa to uprawnienie wypływające z prawa materialnego do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu konkretnemu podmiotowi. Zgodnie z treścią art. 509 k.c. przelew wierzytelności to umowa, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). Przedmiotem przelewu może być co do zasady wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być - dla oceny jej skuteczności - w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z 11 maja 1999 roku, III CKN 423/98), a zatem oznaczenie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność. Przelew wierzytelności z art. 509 k.c. w relacji dłużnik cedowanej wierzytelności, a jej cesjonariusz, powoduje zmianę podmiotu, któremu dłużnik powinien spełnić świadczenie. Z chwilą dokonania cesji nabywca wierzytelności uzyskuje status wierzyciela. Przy czym nie można pomijać, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu - cedentowi.

Aby dochodzić skutecznie od pozwanego roszczenie wynikające z nabycia go od pierwotnego wierzyciela powód winien był więc wykazać, że roszczenie takie pokrzywdzonemu przysługiwało.

Z powyższego wynika, w ocenie Sądu, że powód nie sprostął temu obowiązkowi.

Wobec powyższego powództwo należało oddalić w całości, o czym Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1, 1¹ i 3 kpc, który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzone, do dnia zapłaty. Jeżeli orzeczenie to jest prawomocne z chwilą wydania, odsetki należą się za czas po upływie tygodnia od dnia jego ogłoszenia do dnia zapłaty, a jeżeli orzeczenie takie podlega doręczeniu z urzędu - za czas po upływie tygodnia od dnia jego doręczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty.

Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

W przedmiotowej sprawie pozwany – (...) S.A. z siedzibą w W. jest stroną wygrywającą proces. Po stronie pozwanego powstały koszty w postaci opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 złotych oraz wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego w wysokości 900,00 złotych zgodnie z §2 pkt

3 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w punkcie 2 sentencji.

.